

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/91/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2124011089
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2124011089.8

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX, stíhaného pre zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. d), ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, v spojení s § 127 ods. 3 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 105T/20/2024-751 zo dňa 21.07.2025, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.11.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX, zamieťa.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „prvostupňový súd“ v príslušnom gramatickom tvare) zo dňa 21.07.2025, č. k. 105T/20/2024-751 bol obžalovaný A. A., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného na tom skutkovom základe, že

v bode 1/ obžalovaný A. A. a (už skôr právoplatne) odsúdený B. C.

obžalovaný A. A. a odsúdený B. C. v čase približne o 17:50 hod. dňa 20.11.2023 v Hlohovci na Michalskej ulici pri detskom ihrisku medzi panelákmi, po tom čo zazreli okolo nich prechádzajúcu staršiu osobu ženského pohlavia - D. E., nar. XXXX, tak pod vplyvom tejto vedomosti s vidinou ľahšieho uskutočnenia skutku, sa vzájomne zhodli na tom, že je okradnú, najskôr A. A. požičal B. C. svoju bundu s kapucňou, ktorú si B. C. obliekol, následne dobehol k D. E., ktorá prechádzala po Michalskej ulici, pričom jej z pravej ruky vytrhol plátennú tašku s nákupom, ktorá sa roztrhla a nákup spadol na zem, tiež jej z pravej ruky vytrhol čiernu koženú kabelku v hodnote 25 eur, v ktorej sa nachádzal mobilný telefón zn. Xiaomi Redmi 9A, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXXXX v hodnote 45,50 eur, peňaženka v hodnote 10 eur s finančnou hotovosťou 420 eur, bankomatová karta, kartička poistenca, občiansky preukaz, následne sa s touto kabelkou B. C. rozbehol preč po Michalskej ulici, kde túto kabelku odložil k múriku, neskôr o tom, kde ju odložil informoval A. A., ktorý kabelku prehľadal a vzal z nej mobilný telefón zn. Xiaomi Redmi 9A a finančnú hotovosť 420 eur, ostatné veci A. A. odhodil do smetného koša pri Fortune v Hlohovci, čím obžalovaný A. A. a odsúdený B. C. spôsobili poškodenej D. E. škodu vo výške 500,50 eur, pričom obžalovaný A. A. tak konal napriek tomu, že bol dňa 31.03.2023 pohotovostnou motorizovanou jednotkou, Krajského riaditeľstva PZ v Nitre postihnutý za spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustil drobnou krádežou tovaru, a to blokovou pokutou vo výške 10 eur nezaplatenou na mieste č. b. A2200552872, a zároveň bol trestným rozkazom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 2T/98/2022 zo dňa 23.11.2022, právoplatným dňa 21.12.2022 odsúdený okrem iného za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a to na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby v trvaní 2 roky,

v bode 2/ obžalovaný A. A.

obžalovaný A. A. dňa 14.10.2023 v čase približne o 01:00 hod. v spoločnosti ALRO-SLOVAKIA s.r.o. na Coburgovej ulici 84 v Trnave pristúpil ku kancelárii personalistov, kde za pomoci noža vypáčil riadne uzamknuté vstupné dvere do miestnosti, odkiaľ následne odcudzil z neuzamknutého trezoru finančnú

hotovosť vo výške 250 eur, tiež z neuzamknutého šuplíka pracovného stola finančnú hotovosť vo výške 30 eur a z pracovného stola mobilný telefón zn. Xiaomi Redmi 12C, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX v hodnote 109 eur, čím obžalovaný A. A. spôsobil poškodenie spoločnosti ALRO-SLOVAKIA s.r.o., IČO: 36 679 801, so sídlom Coburgova 84, Trnava škodu odcudzením vecí vo výške 389 eur a škodu poškodením vstupných interiérových dverí a obložkovej zárubne vo výške 204,98 eur, pričom obžalovaný A. A. tak konal napriek tomu, že bol dňa 31.03.2023 pohotovostnou motorizovanou jednotkou, Krajského riaditeľstva PZ v Nitre postihnutý za spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustil drobnou krádežou tovaru, a to blokovou pokutou vo výške 10 eur nezaplatenou na mieste č. b. A2200552872, a zároveň bol trestným rozkazom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 2T/98/2022 zo dňa 23.11.2022, právoplatným dňa 21.12.2022 odsúdený okrem iného za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a to na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmienčným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby v trvaní 2 roky,

teda

v bode 1/ spoločným konaním si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, čin spáchal na veci, ktorú mal iný pri sebe, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený a čin spáchal na chránenej osobe (osobe vyššieho veku) a

v bode 2/ si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, čin spáchal vlámaním, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený,

č í m s p á c h a l

v bode 1/ zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024,

v bode 2/ prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ods. 2 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024.

Za uvedené mu prvostupňový súd uložil, podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, § 38 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal prvostupňový súd obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX vo F. G. a odsúdeného B. C., nar. XX.XX.XXXX v H. spoločnou a nerozdielnou povinnosťou zaplatiť poškodenej D. E., nar. XX.XX.XXXX v I. J., škodu vo výške 420 eur. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX vo F. G. povinnosťou zaplatiť poškodenej obchodnej spoločnosti ALRO-SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Trnava, Coburgova 84, IČO: 36 679 801 škodu vo výške 280 eur.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie len obžalovaný, a to proti výroku o vine, výroku o treste a nadväzujúcim výrokom a aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, ktoré odôvodnil vo svojom písomnom podaní zo dňa 19.09.2025 a to nasledovne (skrátene).

2.1. Proti celému napadnutému rozsudku, teda proti všetkým výrokom ako aj proti konaniu ktoré rozsudku predchádzalo, podal obžalovaný odvolanie dňa 3.8.2025. Prvostupňový súd, v poradí druhým rozsudkom po zrušení skoršieho rozsudku odvolacím súdom uznal obžalovaného za vinného v oboch bodoch obžaloby, pričom poukázal na jednotlivé vykonané dôkazy vo vzťahu ku skutku 1/ ale aj vo vzťahu ku skutku 2/. Prvostupňový súd na str. 11-12 poukázal na správy, hodnotenia a lustrácie k obžalovanému. Vo vzťahu k odmietnutiu vykonania dôkazov prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že odmietol návrh na vykonanie dokazovania zo strany obhajoby ohľadom výsluchu svedkyne a poškodenej D. E. z dôvodu, že sa týka okolnosti, ktorú možno zistiť už skôr vykonanými dôkazmi. Konkrétne z prečítanej zápisnice o výpovedi svedkyne a poškodenej D. E. z prípravného konania zo dňa 01.02.2024 v kontexte (súvislosti) s inými vykonanými dôkazmi. Uvedená svedkyňa a poškodená totiž bola na hlavné pojednávanie predvolávaná, pričom minulo sa účinkom aj jej predvedenie, preto prvostupňový súd pristúpil k čítaniu zápisnice o jej výpovedi z prípravného konania. Bolo z nej zistené, že svedkyňa a poškodená D. E. bola dňa 20.11.2023 na posedení pre dôchodcov, z klubu odchádzala o pol šiestej, pričom si bola vybrať 350 eur a v peňaženke mala 70 eur. Zároveň si všimla pri podchode Kriváň dvoch mužov, pričom jeden z nich ju dobehol, zobral jej tašku i kabelku a utekal smerom na Michalskú. Boli jej odcudzené 420 eur, telefón, kabelka a taška. Skutkové tvrdenia, ktoré uviedla v prípravnom konaní svedkyňa a poškodená D. E. (ohľadom času a miesta spáchania žalovaného skutku v bode 1/, ako aj toho, o aké veci bola okradnutá), boli súčasne potvrdené aj inými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní. Predovšetkým z prečítanej zápisnice o výpovedi obžalovaného A. A. z prípravného konania zo dňa 23.11.2023 a prečítanej zápisnice o výpovedi odsúdeného B. C. z prípravného konania zo

dňa 23.11.2023, ktorí sa priznali k spáchaniu skutku v bode 1/. Prítomnosť obžalovaného A. A. a odsúdeného B. C. v rozhodnom čase na mieste činu pri skutku v bode 1/ potvrdzuje i kamerový záznam zo dňa 20.11.2023. Kamerový záznam zo dňa 21.11.2023 so záložnou zmluvou zo dňa 21.11.2023 a uznesením policajta sp. zn. ČVS:ORP-1520/2-VYS-TT-2023 zo dňa 06.12.2023 zasa potvrdzuje prítomnosť obžalovaného A. A. v záložni K., kde za účelom zabezpečenia pohľadávky v sume 45 eur nechal v uvedenej záložni mobilný telefón Xiaomi Redmi 9A, ktorého vlastníkom je svedkyňa a poškodená D. E., ktorej bol telefón vrátený.

2.2. Prvostupňový súd poukázal na skutočnosť, že podľa jeho názoru po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení všetkých dôkazov podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne bez ohľadu na to, ktorá z procesných strán dôkaz navrhla alebo obstarala, dospel prvostupňový súd k záveru, že vina obžalovaného A. A. pri skutkoch uvedených v bode 1/ a 2/ bola hodnoverne preukázaná. Zároveň poukázal na skutočnosť, že podľa jeho názoru zistený skutkový a právny stav zodpovedá tomu, že aktuálna právna kvalifikácia žalovaného skutku v bode 1/ ako zločinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 a v bode 2/ ako prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, je správna. K tomu prvostupňový súd dodal, že obžalovaný A. A. ako trestne zodpovedný páchatel' (u ktorého neboli zistené okolnosti vylučujúce jeho trestnú zodpovednosť v zmysle ustanovenia § 22 a § 23 Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024) konal v priamom úmysle (§ 15 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024), nakoľko chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem ním chránený. Výrok o treste a škode u obžalovaného odôvodnil prvostupňový súd na str. 14 (posledný odsek) a str.15.

2.3. Vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku, sa podľa názoru obhajoby prvostupňový súd dôkladne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami a predloženými dôkazmi, pričom odôvodnenie súdu možno považovať za nedostatočné a v niektorých častiach iba formálne a to najmä vo vzťahu k odôvodneniu nevykonania dôkazov, keď konajúci súd opomenul skutočnosť, že jednou zo základných zásad trestného konania je zásada ústnosti, pričom obhajoba má za to, že prvostupňový súd nevyužil všetky dostupné a trestným poriadkom povolené prostriedky na zabezpečenie ústnej svedeckej výpovede svedkyne a poškodenej D. E., pričom sa jedná o kľúčového svedka. Zásada ústnosti trestného konania v Slovenskej republike znamená, že konanie pred súdom je ústne, a teda súd rozhoduje na základe dôkazov a prednesov strán, ktoré sa vykonávajú ústne. Táto zásada, zakotvená v § 2 ods. 18 Trestného poriadku a v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kľúčová pre proces dokazovania, nariaďuje ústne výsluchy obvinených, svedkov a znalcov, a zabezpečuje, aby súd rozhodoval len na základe skutočností, ktoré počul a videl priamo počas konania. Uvedeným postupom súdu teda bola porušená základná zásada trestného konania stanovená zákonom a Ústavou SR, čo v konečnom dôsledku znamená, že v konaní ktoré predchádzalo vyhláseniu týmto odvolaním napadnutého rozsudku bolo porušené právo obžalovaného na spravodlivý proces, pričom táto vada konania sama o sebe má za následok zrušenie napadnutého rozsudku.

2.4. Z výsledkov vykonaného dokazovania zadokumentovaného vo vyšetrovacom spise a vykonanom na hlavných pojednaniach vo vzťahu ku skutku 1/ kladeného za vinu obžalovanému A. A. podľa názoru obhajoby vyplýva opačný záver, k akému dospel súd vo svojom odôvodnení rozsudku a napokon v samotnom výroku o vine. Táto skutočnosť vyplýva najmä práve zo zabezpečených kamerových záznamov (kamier zachytávajúcich Podzámsku ulicu a Michalskú ulicu, Hlohovec), taktiež kamerového záznamu z pohostinstva Kriváň, Hlohovec, prehraných a vykonaných na HP konanom dňa 19.8.2024, z ktorých vyplýva skutočnosť, že obžalovaný A. A. sa skutku kladeného mu za vinu v bode 1/ obžaloby nedopustil. Zo žiadneho záznamu nevyplýva táto prítomnosť sama o sebe, že by skutok spáchal obžalovaný A. A.. Z hlavného pojednania konaného dňa 19.8.2024 zároveň vyplýva, že ku skutku 1/ obžaloby sa v plnom rozsahu priznal a uznal vinu obžalovaný B. C.. Je na mieste konštatovať, že obhajoba má za to, že zo strany prvostupňového súdu došlo k závažným pochybeniam pri vyhodnocovaní jednotlivých dôkazov, ktoré celkom presvedčivo potvrdzujú, kto mal byť páchatelom skutku 1/ kladeného za vinu obžalovanému A. A., teda v konečnom dôsledku naopak preukazujú skutočnosť, že skutok 1/ nespáchal obžalovaný A. A.. V tomto kontexte absolútne neobstojí tvrdenie súdu o prítomnosti obžalovaného A. A. v záložni a pod., nakoľko neznamená, že skutku 1/ sa obžalovaný A. A. mal dopustiť. Práve v tomto kontexte bolo a je nevyhnutné vykonať ústnu svedeckú výpoveď svedkyne a poškodenej D. E.. Vyššie uvedené skutočnosti teda vyjadrujú vážne pochybnosti o priebehu a spôsobe spáchania skutku 1/ obžalovaným tak ako je uvedené v obžalobe, pričom práve dôkazy vykonané počas súdneho konania vytvárajú presnú mozaiku páchania skutku inou osobou.

2.5. Z vykonaných dôkazov obsiahnutých v súdnom spise a dôkazov vykonaných na HP, za daného štádia a stavu dôkaznej situácie, nie je možné objektívne konštatovať, že obžalovaný A. A. spáchal skutok uvedený v bode 1/ rozsudku a to aj s ohľadom na striktný výklad zásady v pochybnostiach v prospech páchatelia („in dubio pro reo“) teda, že skutkový stav je zistený bez pochybnosti, tak aby mohol byť obžalovaný A. A. za skutok uvedený v bode 1/ rozsudku odsúdený.

2.6. V konečnom dôsledku má teda obhajoba za to, že na základe vykonaného dokazovania, či už počas prípravného konania alebo priamo počas hlavného pojednávania, je obžaloba voči obžalovanému A. A. pri skutku uvedenom v bode 1/ rozsudku postavená na domnienkach, výpovediach, a dôkazoch ktoré vo svojej podstate žiadnym spôsobom nepreukazujú žiadnu vinu obžalovaného A. A. a navyše na nesprávne vyhodnotených dôkazoch. V súlade s významnou už vyššie uvedenou zásadou trestného konania in dubio pro reo, má obhajoba za to, že všetky tieto pochybnosti treba brať výlučne v prospech obžalovaného A. A..

2.7. Obžalovaný A. A. vyhlásením zo dňa 19.8.2024 podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku uznal svoju vinu sa skutok uvedený v bode 2 rozsudku (obžaloby), vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 1 rozsudku (obžaloby) urobil vyhlásenie, že je nevinný. Obžalovaný A. A. si vo vzťahu ku skutku 2/ rozsudku (obžaloby) dovoľuje poukázať na zmenu ustanovenia § 39 Trestného zákona a to konkrétne na ustanovenie § 39 ods. 5 Trestného zákona, podľa ktorého môže súd znížiť trest odňatia slobody o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V tomto kontexte má obžalovaný za to, že aj samotný výrok o treste je v rozpore s týmto ustanovením. Obžalovaný A. A. vo vzťahu k vyššie uvedenému napáda taktiež výrok o škode týkajúci sa jeho povinnosti nahradiť škodu poškodenej D. E..

2.8. Vzhľadom na vyššie uvedené teda obhajoba navrhuje, aby Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ v príslušnom gramatickom tvare), zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol tak, že obžalovaný A. A. sa v zmysle § 285 písm. c) Trestného poriadku so spáchania skutku 1/ obžaloby oslobodzuje a zároveň sa obžalovaný A. A. sa uznáva vinným zo skutku 2/obžaloby, teda že si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a čin spáchal vlámaním, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, čím spáchal v bode 2/ prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods.2 písm. b) Trestného zákona, pričom navrhuje, aby mu odvolací súd uložil trest na spodnej hranici trestnej sadzby za použitia ustanovenia § 39 ods. 5 Trestného poriadku.

3. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátor uviedol, že navrhuje odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca na verejnom zasadnutí uviedol, že navrhuje rozhodnúť v zmysle písomného odôvodnenia odvolania. Obžalovaný následne odkázal na vyjadrenie obhajcu.

4. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

5. Odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného nie je dôvod na jeho zamietnutie v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutých výrokov, v rozsahu podaného odvolania, z dôvodov v odvolaní uvedených, ako aj konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo (vrátane existencie tzv. dovolacích dôvodov), dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

6. Skutkové zistenia prvostupňového súdu vo vzťahu k správaniu sa obžalovaného, ktoré naplnilo všetky zákonné znaky trestného činu, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, považuje odvolací súd za správne. Prvostupňový súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä však zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12), ako i rovnosti strán trestného konania (§ 2 ods. 14). Odvolací súd teda konštatuje, že prvostupňový súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

7. Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 Trestného poriadku podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

8. Prvostupňový súd v preskúmanom prípade postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a prečo, ako ja to, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia. Rovnako uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Vysporiadal sa i s obhajobou obžalovaného, pričom ďalšie dôkazy odmietol v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku (nakoľko mal za to, že tieto sa týkali okolností, ktoré možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi). Tým si splnil svoju zákonnú povinnosť odôvodniť napadnuté rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi prvostupňového súdu, uvedenými v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených prvostupňovým súdom.

9. Nakoľko rozhodnutia v prvostupňovom a v odvolacom konaní tvoria jednotu, nie je potrebné na tomto mieste opakovať všetky zistenia a závery prvostupňového súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vine obžalovaného a ktoré považuje odvolací súd za vecne správne, pričom tieto v prípade vhodnosti odvolací súd dopĺňa. Žiada sa dodať, že prvostupňový súd neporušil ani imperatív uvedený v ustanovení § 327 ods. 1 Trestného poriadku, t.j. viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu.

10. Podľa odvolacieho súdu stačí zopakovať, že výrok o vine za skutok 1) (pričom v rozsahu ďalšieho skutku bola vina obžalovaného ustálená na základe jeho vyhlásenia o vine a len tento výrok o vine obžalovaný rozporuje) bol ustálený za základe priamych i nepriamych dôkazov, vykonaných na hlavnom pojednávaní, vrátane výpovede samotného obžalovaného z prípravného konania, kde spáchanie skutku priznal, pričom následne zrozumiteľne nevysvetlil, prečo následne spáchanie skutku procesne poprel (pri vyjadrovaní sa k vykonávaným dôkazom, inak k veci odmietol vypovedať), pričom prvostupňový súd túto výpoveď riadne vykonal jej prečítaním. Pokiaľ ide o ďalšie zabezpečené dôkazy, tu je nutné uviesť, že za tieto prvostupňový súd správne považoval výpoveď pôvodne spoluobžalovaného, zabezpečené kamerové záznamy, ako aj prečítanú výpoveď poškodenej. Pokiaľ ide o výsluch pôvodne spoločne stíhanej osoby (aktuálne odsúdeného C.), tento popísal koordináciu s obžalovaným pred skutkom, ako aj fakt, že išlo de facto o prvotný nápad obžalovaného, tento mu následne mal venovať bundu (mikinu), ktorú použil pri spáchaní skutku. Následne C. ponechal ukradnuté veci na mieste, ktoré oznámil A. a tento ich bol vziať (mobilný telefón scudzil v záložni).

11. Pokiaľ ide o výpoveď poškodenej, táto bola v konaní prečítaná procesným postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku, nakoľko po jej opakovaných neúspešných predvolaniach, bolo nariadené jej predvedenie, ktoré sa napriek dožiadaniu nepodarilo realizovať a poškodenú lokalizovať (viď č.l. 592). Tento postup následne obhajoba namietala, pričom mala za to, že týmto postupom došlo k porušeniu procesných práv obžalovaného A., resp. jeho práva na obhajobu. Odvolací súd k uvedenému dodáva, že voľba zákonom predpokladaných prostriedkov je v zásade v kompetencii toho orgánu, ktorému ich zákonodarca zveruje, v konkrétnom prípade ide o diskreciu prvostupňového súdu, ktorý v predmetnej veci po minúti sa účinkom predvedenia poškodenej zvolil postup podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku a prečítal výpoveď poškodenej aj bez súhlasu obžalovaného. Okrem

faktu, že takýto postup je v zásade prípustný, musia konajúce sudy vyhodnotiť aj otázku primeranosti a súladnosti s právom obžalovaného na obhajobu. V tomto smere procesná obhajoba obžalovaného (ktorú formuloval pri vyjadrovaní sa k jednotlivým dôkazom), spočívala v tom, že na mieste skutku nebol. Uvedená skutočnosť vyplývala jednak z výpovedí oboch pôvodne spoluobžalovaných (A. aj C.), ktorí zhodne uviedli, že pri fyzickom okradnutí poškodenej bol len C., pričom A. stál opodiaľ. Samotná poškodená v prípravnom konaní vypovedala v zhode s oboma pôvodne spoluobžalovanými, že ju okradol jeden páchatel' a ani tohto poriadne nevidela, navyše aj z kamerových záznamov je zrejmé, že toto fyzické konanie nemal vykonávať obžalovaný A.. V tomto smere výpoveď poškodenej nemôže byť zásadná pre osobu obžalovaného A., keďže sama uviedla, že tohto pri skutku nevidela a uvedené je v zhode s výpoveďami pôvodne spoluobžalovaných. Pokiaľ ide o tú časť výpovede, v ktorej poškodená uviedla, že pôvodne (pred skutkom) spozorovala 2 osoby, sama uviedla, že tieto si nevšimla, navyše pohyb oboch obžalovaných bol mapovaný aj na základe kamerových záznamov. Výkon takéhoto dôkazu preto nemôže porušovať právo obžalovaného na obhajobu v trestnom konaní a postup prvostupňového súdu v tomto smere možno označiť za zákonne súladný.

12. Pokiaľ ide o ustálenie skutkového deja, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku rozviedol skutočnosti, ktoré mal z vykonaných dôkazov preukázané a zároveň sa vysporiadal s obhajobnou argumentáciou obžalovaného, ktorú tento vzniesol sčasti už pred vyhlásením napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd v tejto časti z odôvodnenia napadnutého rozsudku dal odpovede na námietky obžalovaného, ktoré sa čiastočne obsahovo kryjú s jeho odvolacími námietkami. Odvolací súd sa s argumentáciou prvostupňového súdu stotožňuje a preto na tomto mieste, v odvolacom konaní, nepovažuje za potrebné opakovať odpovede, ktoré dal obžalovanému ako strane v konaní už prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

13. Správanie sa obžalovaného bolo možné hodnotiť iba optikou preukázaného skutkového stavu a nie aj domnienok, ktoré môžu byť viac či menej logické, podstatné však je pri zisťovaní skutkového stavu to, čo bolo v konaní reálne preukázané. Obžalovaný pri svojej výpovedi spáchanie skutku priznal, následne na hlavnom pojednávaní k veci odmietol vypovedať, pričom zmenu svojho postoja riadne nevysvetlil. Obžalovaný sa k veci vyjadroval iba stručne, sčasti v rámci vyjadrenia k vykonaným dôkazom. Ak obžalovaný namieta, že na mieste skutku nebol, žiada sa dodať, že zo všetkých riadne vykonaných dôkazov vyplýva, že samotnej fyzickej krádeže na poškodenej sa dopustil odsúdený C., ktorý sa ku skutku priznal a je aj riadne odsúdený, pričom v prípravnom konaní obaja pôvodne spoluobžalovaný rozsiahlo vypovedali o tom, že po tom ako spozorovali poškodenú obžalovaného A. napadlo, že túto okradnú, ale sám si netrúfal a preto skutok vykonal odsúdený C. s tým, že obžalovaný A. mu na tento účel dal svoju mikinu a následne po skutku C. pri stretnutí obžalovanému A. uviedol, kam skryl ukradnutú kabelku s tým, že A. pre túto fyzicky zašiel a ponechal si hotovosť a mobil, ktorý odniesol do záložne, pričom ostatné veci hodil do koša. Odsúdený C. popísal spáchanie skutku v podstatných rysoch podobne, s tým, že mu A. po skutku nemal dať z ukradnutých vecí nič, ani to, že by mal okradnutý telefón dať do záložne. Konanie obžalovaného, ktoré bolo vykonaným dokazovaním bez dôvodných pochybností ustálené, preto spočívalo v rozdelení si úloh medzi oboch obžalovaných, pričom A. s C. spáchali skutok nepochybne vo forme spolupáchatel'stva aj bez toho, aby sa tohto priamo fyzicky zúčastnil obžalovaný A., ktorého konanie je nutné kvalifikovať ako spolupáchatel'stvo vzhľadom na prvotné vytipovanie obete obžalovaným A., jeho nápad na spáchanie skutku, poskytnutie „krycieho“ oblečenia a následné prisvojenie si minimálne časti ukradnutých vecí.

14. Pokiaľ ide o námietky obhajoby o tom, že vykonanie dôkazov vylučuje spáchanie skutku obžalovaným, tento záver aj odvolací súd považuje sa nesprávny. V tomto smere nemôže svedčiť o nevine obžalovaného dôkaz, že sa fyzickej krádeže nedopustil priamo on, ale spoluobžalovaný. Zo zabezpečených kamerových záznamov vyplýva spoločný pobyt oboch pôvodne spoluobžalovaných v blízkosti miesta pohybu poškodenej, následne výmena mikiny, pohyb obžalovaného C. a čakanie A. na osobu C.. Nič z uvedeného nielenže nevylučuje obžalovaného ako páchatel'a trestného činu, naopak presne verifikuje obsah výpovedí oboch spoluobžalovaných z prípravného konania. Pokiaľ obhajoba tvrdí, že spolupáchatel'stvo obžalovaných nie je možné odvodzovať z faktu, že obžalovaný A. následne scudzil ukradnutý mobil v záložni, k uvedenému je nutné uviesť, že spolupáchatel'stvo je v danej veci primárne preukázané na základe výpovedí oboch pôvodne spoluobžalovaných a kamerových záznamov, avšak samotný fakt, že obžalovaný A. uvedený (ukradnutý) mobil scudzil, je tiež podporným dôkazom svedčiacim v prospech ustáleného skutkového deja (rozhodne nie jediným).

15. Obžalovaný vytýka prvostupňovému súdu nesprávne hodnotenie dôkazov (pri rozporovanom skutku 1). Odvolací súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom nezistil, že by prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v prospech ani neprospech obžalovaného.

Hodnotenie dôkazov zároveň neodporuje základným princípom logického myslenia. V tomto smere odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil prvostupňový súd. Je zrejmé, že prvostupňový súd vychádzal z výpovede obžalovaných z prípravného konania a podľa nich ustálil skutkový dej, pričom tento postup logicky vysvetlil a v jeho logickej úvahe nie je možné nájsť žiadnu chybu, na ktorú by odvolací súd mohol prihliadnuť. V tomto smere však bolo úlohou prvostupňového súdu podrobne uviesť, čo vyplýva z vykonaných dôkazov, vykonaných v trestnom konaní. Hodnotiť dôkazy „výlučne v prospech obžalovaného A.“ tak ako to požaduje obhajoba, nie je možné, nakoľko konajúci súd musí hodnotiť dôkazy jednotlivo aj vo svojom súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán a či vyznievajú v prospech či neprospech obžalovaného (následne logicky rešpektujúc zásadu v pochybnosti a v prospech veci – t.j. obžalovaného).

16. Ak obhajoba namietala nesprávnosť (prípadne aj nezákonnosť) dôkazu, či postupu súdu, musí presne identifikovať v čom túto vadu vidí a čoho presne sa domáha (v konkrétnej rovine, s konkrétnymi námietkami). Pokiaľ tak obhajoba nekoná, prihliadne odvolací súd len na tie vady, ktoré by inak zakladali možnosť podať dovolanie (§ 371 ods. 1 Trestného poriadku). Tieto odvolací súd v predmetnej trestnej veci nezistil. V rozsahu odvolania obžalovaného sa konkrétne vada mala týkať postupu prvostupňového súdu, ktorým tento čítal zápisnicu o výsluchu poškodenej. Tento postup však odvolací súd v predmetnej trestnej veci, s prihliadnutím na stav veci a najmä na význam tejto svedeckej výpovede pre postavenie obžalovaného A., vyhodnotil ako zákonný a súladný s požiadavkou práva na spravodlivý proces (k uvedenému vid' bod 11 tohto uznesenia).

17. Odvolací súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v prospech ani neprospech obžalovaného. Hodnotenie dôkazov zároveň neodporuje základným princípom logického myslenia.

18. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

19. Vo vzťahu k rozhodnutiu o treste, tento obžalovaný namietol iba v kontexte nestotožnenia sa s výrokom o vine skutku v bode 1, pričom k týmto námietkam sa odvolací súd vyjadril vyššie. Obžalovaný požadoval odsúdenie len za skutok 2 a pri zohľadnení vykonaného vyhlásenia obžalovaného o vine.

20. Vo všeobecnosti možno uviesť, že proces ukladania trestov v trestnom konaní závisí od dvoch skupín podstatných okolností – okolností spáchaného skutku a okolností na strane páchatel'a, pričom niektoré atribúty sa môžu aj prelínať. V zmysle novelizovaného znenia § 34 Trestného zákona treba brať ohľad na fakt, že pre ukladanie nepodmienečného trestu je potrebné zvažovať možnosť aplikácie alternatívnych trestov, pričom zákon zjavne preferuje ukladanie peňažných trestov v prípadoch, kedy je tento postup možný.

21. Možno sa stotožniť so záverom prvostupňového súdu, že v prípade obžalovaného vzhľadom na osobu obžalovaného a fakt, že obžalovanému je ukladaný trest za 2 skutky spáchané v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia, je tomuto nevyhnutné ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom (vzhľadom k faktu, že obžalovaný nebol doposiaľ vo výkone trestu), tento zaradiť do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Prvostupňový súd uložil obžalovanému nepodmienečný trest na samej spodnej hranici zákonnej výmere prísnejšie kvalifikovaného skutku (zločinu krádeže), pričom tento trest je možné považovať v zhode s prvostupňovým súdom za dostatočný na dosiahnutie účelu individuálnej aj generálnej prevencie pri osobe obžalovaného.

22. Odôvodnenie rozsudku v tomto smere preto odvolací súd považuje za dostatočne uložený trest v tomto smere za zákonný, spravodlivý a primeraný. V rozsahu výroku o treste nebola tiež zistená žiadna vada, ktorá by odôvodňovala podanie dovolania (§ 317 ods. 1 posledná veta Trestného poriadku).

23. Pokiaľ ide o námietky vo vzťahu k výroku o náhrade škody, v tomto smere bolo rozhodnuté súlade s uplatneným nárokom a len o škode vzniknutej odcudzením finančnej hotovosti. V tomto smere neboli vznesené žiadne konkrétne námietky, odvolanie sa zakladalo na popieraní skutku obžalovaným, s ktorým sa odvolací súd vysporiadal vyššie, pričom žiadne konkrétne a relevantné ďalšie námietky uplatnené neboli a v tomto smere nebolo ani zistená vada zakladajúca možnosť podať dovolanie.

24. S poukazom na vyššie uvedené zistenia a závery odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného v podanom rozsahu ako nedôvodné a preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.